

Nr 13.

Av herr **Lundgren** i Vendelsberg, om skrivelse till *Kungl. Maj:t*, angående utredning och förslag i fråga om ändring i gällande bestämmelser om fastställande av vägs katt.

Enligt gällande lag angående väghållningsbesvärets utgörande på landet, § 60, skall uppskattade kostnaden för underhållet av allmän väg, bro och färja efter avdrag av statsbidraget, som utgör $\frac{3}{20}$, fördelas på de enligt lagens § 7 till vägunderhåll in natura förpliktade vägfyrkar, var efter det belopp, som enligt denna fördelning på varje sådan fyrk belöper såsom vägs katt, påföres varje annan vägfyrk.

Inom väghållningsdistrikt, där flera stora industriella företag hava sitt säte, vilka företag äro åsatta mycket höga fyrktal, och där alltså naturafyrkarna utgöra en bråkdel av övriga fyrktal, inträffar vid uttaxering av vägs katten, att vägs kassan tillföras belopp, som vida överstiga vad som erfordras för dess ändamål att bestrida de enligt väglagen utgående eller eljest för vägväsendet erforderliga utgifterna inom väghållningsdistriktet.

Ett sådant överskott, som icke får användas för vägunderhållets bestridande påföljande år, skall enligt lagens § 62 i första hand användas för grundförbättring av vägarna enligt Konungens befallningshavandes bestämmande i varje särskilt fall efter förslag av vägstyrelsen och vägstämmandes hörande.

Det har emellertid visat sig inom flera distrikt, att, sedan detta behov tillgodosatts, ändock uppstått överskott och högst betydande sådana.

Inom ett distrikt, som tillhör min valkrets, finnes ett dylikt överskott från föregående år, som avsevärt överstiger 100,000 kronor. Dessa överskott kunna icke väntas bli mindre, utan tvärtom torde det vara säkert, att de komma att ökas år från år.

Enligt nyssberörda § 62 skall ett sådant överskott kunna användas

till lindring av väghållningsbesväret i dess helhet. Lagen lämnar emellertid icke någon upplysning på vad sätt denna lindring skall åvägabringas, varför överskotten år från år komma att fonderas till ingen nytta.

Man har tänkt sig möjligheten, att det skulle ske på så sätt, att överskottet återbetalades till de väghållningskyldige, men framgår av motionen till lagen, att detta icke varit lagstiftarens mening.

Med hänsyn till vägfyrkarnas rätt till del i dessa från öfriga fyrkar inflytna överskottsmedel blir det icke heller lätt att genom en dylik lösning komma till ett rättvist resultat.

Det torde icke vara överensstämmande med en sund skattelagstiftning, att skatter uttagas till högre belopp än som för ändamålet erfordras och därigenom inflytande medel fonderas i de allmänna kassorna. De, som bygga och bo i vårt land, äro så betungade med höga skatter, att varje lindring, som utan skada för det allmänna kan beredas dem, måste anses såsom högeligen nödig.

Jag tilltror mig icke att kunna angiva det lämpligaste sättet för frågans lösning och för undanröjande av det här påpekade missförhållandet. Lösningen måste föregås av en ingående utredning, som regeringen lämpligast kan ombesörja.

Jag tillåter mig därför, med åberopande av det nu anförda, att hemställa,

det Riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, det Kungl. Maj:t täcktes efter verkställd utredning i frågan till Riksdagen inkomma med förslag till sådan ändring i väglagen, att vägs-katten komme att i högre grad än som med de nu gällande bestämmelserna är möjligt fastställas med hänsyn till de behov, som ifrågavarande skattemedel avse att tillgodose.

Stockholm den 17 januari 1913.

Oskar Lundgren,
Vendelsberg.